

บทนำ

ฟูเวยนั่งตัวแข็งที่อออยู่บนเก้าอี้อย่างอึดอัดไม่สบายใจ ขณะที่หัวใจนางเต้นโครมครามราวกับลั่นกลอง ใบหน้าของคนในครอบครัวที่กำลังร่วมโต๊ะอาหารก็คล้ายจะเลื่อนรางพร่ามัวลงทุกที มีเพียงใบหน้าหล่อเหลาสะดุดตาของชายต่างชาติที่นั่งอยู่ข้างกายเท่านั้นที่ลอยเด่นขึ้นมาอย่างชัดเจน เขาผู้นั้นคือชาวตะวันตกซึ่งสนใจในการออกแบบเครื่องเรือนของชาวจีนจนถึงกับเดินทางมาศึกษาค้นคว้ายังแผ่นดินต้าซิง* ทั้งยังเป็นสหายคนใหม่ของน้องชายนางอีกด้วย

ถึงแม้ทั้งสองจะเพิ่งพบหน้ากันอย่าง 'เป็นทางการ' เมื่อสักครู่ และถึงแม้ว่าตลอดเวลา นางจะเอาแต่นั่งเพ่งสายตาจ้องเขม็งไปข้างหน้าอย่างไม่วอกแวก...

ทว่าที่จริงแล้วนางแอบสุดลมหายใจลึกๆ เพื่อข่มความแตกตื่นเอาไว้

* แผ่นดินต้าซิง หมายถึงประเทศจีนในสมัยราชวงศ์ซิง

ท่านถึงไม่รัก

เพราะนางรู้สึกได้ถึงสายตาร้อนแรงของเขาที่จับจ้องมาเป็นระยะๆ กระทั่งยามมันเลื่อนลงมายังลำคอขาฟ่องของนาง...จากนั้นก็เลื่อนกลับขึ้นไปที่ริมฝีปากซึ่งสั้นน้อยๆ ของนางอีกครา

เป็นไปไม่ได้! เขาไม่มีทางจำนางได้อย่างแน่นอน นางคงไม่ใช่ใครร้ายถึงเพียงนั้นหรอก!

ถึงนางจะเป็นสมาชิกพรรคองค์หญิง เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มคนที่ชาวเมืองหลวงเรียกกันติดปากว่าตัวอันตราย แต่นางและสมาชิกพรรคองค์หญิงคนอื่น ๆ ล้วนกระทำแต่เรื่องช่วยเหลือผู้อ่อนแอและตกทุกข์ได้ยากนี่นา! มีเพียงเรื่องนั้นเรื่องเดียวและก็ครั้งเดียวเท่านั้นที่นาง 'พลาด' ไปทำเรื่องเลวร้ายเล็กๆ ขึ้นมาเรื่องหนึ่ง แต่เทวดาบนสวรรค์กลับโยนคุณงามความดีที่นางอุทิศสร้างสมมาในอดีตทิ้งไปจนหมด ถึงได้บันดาลให้เขามาปรากฏตัวอยู่ตรงหน้า ทั้งยังจะพักแรมอยู่ที่บ้านนางอีกต่างหาก

นางอารมณ์พลุ่งพล่านสับสน พยายามสะกดกลั่นความคิดที่จะกระโดดหนีออกไปจากโต๊ะอาหาร ในใจพรั่นสาบานต่อสวรรค์ว่าต่อไปนางจะไม่ทำเรื่องเช่นนี้อีก แต่หากพูดกันตามความจริงก็ใช่ว่านางจะเข้าใจเขาผิดทั้งหมดหรอกนะ!

ฟูเวยกลิ่นน้ำลายเหนียวหนึบลงคอ ค่อยๆ ขำเลี้งทางตามองไปทางเขาแวบหนึ่งอย่างระมัดระวังตัวสุดขีด

สวรรค์! สายตาของนางปะทะเอาสายตาทิมองมาด้วยความสนใจอย่างยิ่งยวดของเขาเข้าอย่างจัง ดูจากสีหน้าของเขาค็ลายจะรอคอยให้นาง 'วิ่งเข้าไปติดกับเอง' อยู่นานแล้ว!

นางรีบดึงสายตาแตกตื่นของตนกลับมามองตรงหน้าเช่นเดิม ผิววกาย

ชาวเนี่ยนละเอียดอ่อนคล้ายจะได้รับความแตกตื่นสะพรึงกลัวจนลุกชู่กลายเป็นตุ่มตะปุ่มตะป่ำไปหมด ส่วนหัวใจก็เต้นรัวจนแทบหายใจหายใจหายคอไม่ทัน

เป็นไปไม่ได้! เขาไม่มีทางจำนางได้อย่างแน่นอน! ตอนนี้นางบรรจงแต่งกายและประทีนโฉมอย่างเต็มที่จนดูราวกับหยกที่เจียรระโนอย่างประณีตละเอียดอ่อน วางท่าไว้ตัวสมฐานะสูงศักดิ์ของท่านหญิงฟูเว่ย มิใช่สาวชาวบ้านที่แต่งกายธรรมดาสามัญเช่นในวันนั้น!

บนโต๊ะอาหาร ไม่ทราบว่าเป็นดา มารดา และน้องชายของนางกำลังสนทนากับเขาด้วยเรื่องอะไร แต่เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะต่าๆ ในลำคอของเขาก็ทำเอาหัวใจนางเต้นแรงยิ่งขึ้นจนแทบจะหลุดกระเด็นออกมา

ไม่ไหวแล้ว! ชินนังต่อไปนางจะต้องตื่นเต้นกระวนกระวายจนหน้ามืดเป็นลมไปแน่!

ฟูเว่ยขยับกายที่แข็งทื่อลุกขึ้นยืน ได้ยินเสียงเสียงหนึ่งดังแว่วมาจากสถานที่อันไกลโพ้น หลังจากสงบใจฟังอยู่ครู่หนึ่งนางถึงรับทราบว่าเสียงนั้นก็คือเสียงของนางนั่นเอง

"ข้ารู้สึกเหนื่อยอยู่บ้าง ขอตัวกลับไปห้องก่อน"

ชายหนุ่มที่ด้านข้างรีบลุกขึ้นยืนตาม เห็นริมฝีปากเขาขยับ แต่นางยังคงสดับฟังอะไรได้ไม่ชัดเจน ได้ยินเพียงเสียงหัวใจเต้นระทึกและเสียงลมหายใจถี่กระชั้นของตัวเองเท่านั้น อีกอย่างไม่ว่าเขาจะพูดอะไรก็ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับนางทั้งสิ้น

นางอยากจะเดินหนีไปโดยเร็ว ทว่าต้องพยายามทำตัวให้ดูเยือกเย็น สุขุม บังคับตัวเองให้ค่อยๆ ผ่อนฝีเท้าก้าวเดินอย่างเชื่องช้า มุ่งหน้ากลับห้อง

ท่านถึงคนรัก

ทุกอย่างผ่านไปอย่างรวดเร็วในสวายนาม ในที่สุดนางก็มาถึงหน้าประตูห้องตัวเอง พู่เวยก้มหน้าลงผ่อนลมหายใจออกมาดังเฮือก ครั้นแล้วแขนของนางก็ถูกใครคนหนึ่งจับไว้พร้อมกับหมุนร่างนางกลับไป

นางเงยหน้าขึ้นมองอย่างงุนงง ภาพที่ปรากฏต่อสายตาคือใบหน้าของคนที่ตั้งแต่เหยียบย่างเข้ามาในตำหนักผู้ชินอ่อง นางก็ไม่กล้าสบตาเขา ใบหน้าดงามของนางเปลี่ยนเป็นขาวซีดในพริบตา ลมหายใจคล้ายกระดูกวูบแทบจะสะดุดหยุดห้วงลง

ใบหน้าหล่อเหลาของซาร์เทรอะระบายไปด้วยรอยยิ้มอันมีเสน่ห์

"หลายวันไม่พบหน้า เจ้าจับผู้ชายไปมัดไว้ได้อีกกี่คน ถอดเสื้อผ้าผู้ชายไปแล้วอีกกี่ชุด แม่โจรราคะสาว!"

7

เบ็องบนเป็นท้องฟ้าสีครามเข้มประดับด้วยปุยเมฆน้อยลอยเคลื่อนผ่าน เบ็องล่างปรากฏเป็นสวนป่าเขียวขจีแห่งหนึ่ง ณ ขานเมืองกรุงปักกิ่งที่ข้างลำธารเล็กๆ ตรงซอกเขาปลูกสร้างไว้ด้วยวัดเล็กๆ แห่งหนึ่งซึ่งรกร้างไร้คนดูแล บรรยากาศเงียบสงบร่มรื่น บริเวณอันไกลยังมีสระน้ำที่ลอยแน่นขนัดไปด้วยดอกบัวซึ่งกำลังเบ่งบานอย่างเต็มที่

ภายในวัดแห่งนั้น ฟูเว่ยอยู่ในชุดสาวชาวบ้านเรียบง่าย ศีรษะโพกไว้ด้วยผ้าคาดผมลายดอก แม่ใบหน้าจะปราศจากแป้งประทีนโฉม แต่กลับขับเน้นให้เห็นถึงผิวพรรณขาวผ่องไร้ตำหนิ และเครื่องหน้าผุดผาดงามเพริศพิริ้งประดุจดั่งดอกบัวที่ลอยเด่นอยู่เหนือโคลนตม

"มาแล้ว! มาแล้ว!"

ทันใดนั้น สาวชาวบ้านอายุไม่ถึงยี่สิบอีกคนหนึ่งก็วิ่งเข้ามาอย่างรีบร้อน "แน่ใจหรือว่าเป็นเขา" ฟูเว่ยรีบสอบถาม

ท่านหญิงคนรัก

"เอ่อ...เขาอยู่ห่างเกินไป แต่ข้าเหนื่อยมั่นใจว่าเขาสวมใส่เสื้อผ้าของชาวตะวันตก คนตะวันตกผู้นั้นพูดภาษาจีนได้ เขาพูดจาหยาบช้ำลามก ทั้งยังถอดเสื้อผ้าของข้า..."

พอล่าวถึงตรงนี้ สาวชาวบ้านคนนั้นก็ขอบตาแดงกำขิ้น

"ไม่เป็นไร รอให้เขาเข้ามาใกล้อีกนิดพวกเราค่อยตัดสติใจอีกครั้ง อีกร้อยท่านหญิงจิ้งจอกก็อยู่ที่เส้นทางขึ้นเขาอีกสายหนึ่ง ที่นั่นยังมีสาวชาวบ้านอีกสองคนคอยชี้ตัวคนร้าย รับรองว่าพวกเราจะต้องจับตัวโจรเด็ดดอกไม้* ชาวตะวันตกคนนี้สั่งให้ทางการได้อย่างแน่นอน"

สาวชาวบ้านคนนั้นพยักหน้าพลางกล่าวเสียงปนสะอื้นว่า

"ขอบคุณท่านหญิงที่ช่วยเหลือเจ้าค่ะ"

ฟูเวยมองดูสตรีที่อายุไม่มากไปกว่าตนสักเท่าไรด้วยสายตาสงสารและเห็นใจ

เส้นทางสายนี้ถึงจะห่างจากเมืองหลวงไม่ไกลนัก แต่คนเดินทางสัญจรมีอยู่เพียงน้อยนิด คิดไม่ถึงว่าช่วงที่ผ่านมากลับมีคนพูดกันว่าละแวกใกล้ๆ นี้มีสาวชาวบ้านถูกชาวตะวันตกลวนลาม ทั้งยังพูดจาทะโลมอย่างไม่ละอายปาก

ถึงแม้จะมีคนไปร้องเรียนต่อที่ว่าการ แต่ชาวตะวันตกที่เดินทางมายังเมืองหลวงนั้นส่วนใหญ่เป็นพ่อค้าวานิชมีฐานะร่ำรวย หรือไม่ก็เป็นคนที่มียศถาบรรดาศักดิ์ กอปรกับเขาเพียงลงมือลวนลามต่อสาวชาวบ้านธรรมดาๆ ซึ่งฐานะต่ำต้อยไร้สิทธิ์ไร้เสียง ดังนั้นที่ว่าการจึงได้แต่รับเรื่องร้องทุกข์เอาไว้อย่างไม่ดำเนินการจับกุมแต่อย่างใด วันๆ เอาแต่หลับตาข้างหนึ่งลืมตา

* โจรเด็ดดอกไม้ หมายถึง โจรราคะ

ข้างหนึ่งอยู่เช่นนั้น

และเพราะเหตุนี้จึงมีชาวบ้านบางคนนึกถึง 'พรรคองค์หญิง' ของพวกนางขึ้นมาได้

'รับฟังทุกข์สุขของปวงประชา หมั่นเพียรศึกษาตำราเรียน' คือวัตถุประสงค์ในการก่อตั้งพรรคองค์หญิง สำหรับวีรกรรมของพวกนางนั้นมีตั้งแต่จับกุมขุนนางฉ้อราษฎร์บังหลวง ไปจนถึงช่วยเหลือหญิงสาวชาวบ้านที่ถูกกลืนกลานของข้าราชการลักพาตัวเข้าจวนไปเพื่อแสวงหาความสุขส่วนตัวเป็นต้น ชื่อเสียงเป็นที่เล่าลือไปทั่วทั้งตรอกใหญ่ซอยน้อย ดังนั้นคราวนี้นางและจิ้งอวีจึงได้รับการขอร้องจากชาวบ้านให้มาจับกุมตัวโจรราคะชาวต่างชาติ!

เนื่องจากโจรราคะผู้นี้เคยก่อคดีขึ้นในสถานที่สองแห่ง ดังนั้นนางและจิ้งอวี สมาชิกทั้งสองของพรรคองค์หญิงจึงต้องแบ่งกำลังออกเป็นสองทางเพื่อดักรอกระต่ายให้มาติดกับ

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น พวกนางซึ่งกำลังหลบซ่อนตัวอยู่ในวัดร้างก็เห็นเงาร่างสูงใหญ่ส่ายหนึ่งกำลังเดินตรงมาทางนี้

"ใช่เขาหรือไม่"

ฟูเวริบกระซิบถามเพื่อให้สาวชาวบ้านผู้เคราะห์ร้ายทำการยืนยัน คิดไม่ถึงอีกฝ่ายกลับทั้งพยักหน้าและส่ายหน้า

"ตอนนั้นข้าเหนื่อยवादกลัวยิ่งเจ้าคะ และฝนก็ตกหนักด้วย ท้องฟ้ามืดครึ้มไปหมด ข้าเหนื่อยเพียง...เพียงแต่จำได้ว่าที่หน้าอกเขามีขนดกเต็มพริ้วข้างน่ากลัวยิ่งนัก..."

นางเริ่มสะอึกสะอื้น

ท่านหญิงมรกต

"ข้าน้อยไม่ยากให้สามีทราบเรื่องนี้ เขาจะต้องรังเกียจข้าแน่... ฮือ ๆ ๆ ... ข้า... ข้าไม่ต้องการเห็นหน้าคนผู้นั้นอีกแล้ว ข้าน้อยเสียใจ ข้าน้อยไม่ควรไปหาท่านหญิงเลย ต้องขอโทษด้วยจริงๆ!"

กล่าวจบนางก็ปิดหน้าต่างให้ วิ่งหายออกไปทางประตูหลังของวัด

"ข้าก่อน! เจ้าอย่ายอมแพ้สิ! พวกเราไม่อาจวางมือปล่อยให้คนชั่วลอยนวลไปได้นะ!"

ฟูเวยตะโกนไล่หลังอย่างร้อนใจ คิดจะวิ่งตามไป ทว่าเมื่อเหลือบเห็นชาวต่างชาติคนนั้นไม่ได้เดินขึ้นบันไดวัด แต่กลับจะเลี้ยวไปอีกทาง กอปรกับตอนนี้เจ้าทุกข์ก็วิ่งหนีไปเสียแล้ว นางจึงได้แต่ปรับแผนไปตามสถานการณ์ จำเป็นต้องใช้ตัวเองเป็นเหยื่อล่อเสียเอง!

ทั้งนี้เพราะนางจะไม่ยอมให้มีคนบริสุทธ์ิถูกทำร้ายอีก ต่อให้เหลือนางเพียงคนเดียว นางก็จะกำจัดภัยร้ายแก่ชาวบ้านให้จงได้!

ทันใดนั้นนางถูกใจคิดแผนได้ รีบเอนกายลงนอนบนพื้นพลางส่งเสียงคร่ำครวญเบา ๆ

"ช่วย... ช่วยด้วย..."

ยังไม่เดินกลับมาอีกหรือ นางร้องครวญครางต่อไป แต่คราวนี้เปล่งเสียงให้ดังกว่าเดิมเล็กน้อย

"ช่วยด้วย... รีบมาช่วยข้าด้วย..."

ได้ผล นางได้ยินเสียงฝีเท้าเขาดังไกลเข้ามาทุกที

ฟูเวยแสรังตีหน้าเหยเกิดด้วยความเจ็บปวดพลางหรีตาแอบมองเล็กน้อย พอติดกับที่ชาวต่างชาติคนนั้นกำลังคุกเข่าลงนั่งข้างกาย ก็มหันามองดูนาง นางขมวดคิ้วมุ่น ชายชาวต่างชาติคนนั้นผมสีดำ ตาสีน้ำตาล มีรูปโฉม

นำมองยี่งัก ทว่าไม่คล้ายกับชาวต่างชาติคนอื่น ๆ ที่นางเคยเห็น เครื่องหน้า
ของเขามีกลิ่นอายของชาวตะวันตกออกอยู่บ้าง เมื่อผสมผสานกับใบหน้าของ
ชาวตะวันตก ทำให้เขายิ่งดูหล่อเหลาแปลกตาและงามสง่า นอกจากนี้
เรือนร่างเขายังแผ่รังสีอันสูงส่งราวกับมีอำนาจบารมีติดตัวมาแต่กำเนิด

จะเป็นเขาจริงๆ หรือ นางชักสงสัยขึ้นมา

"แม่นางคนนี้ เจ้ารู้สึกไม่สบายตรงไหน"

พูดภาษาจีนได้! นางรู้สึกประหลาดใจในตอนแรก แต่หลังจากนั้นก็
ค่อยแน่ใจขึ้นบ้างว่าเขาคือโจรราคะตัวจริง สาวเจ้าทุบมือออกมาเห็นว่าโจรราคะ
ชาวตะวันตกคนนั้นพูดภาษาจีนได้ และเท่าที่นางทราบ ชาวต่างชาติที่พูด
ภาษาจีนได้มีอยู่ไม่มากนัก ส่วนใหญ่จะเป็นพวกหมอสอนศาสนาไปกว่าครึ่ง

"แม่นาง?"

ชาร์เทระมองสาวน้อยชาวจีนที่นอนอยู่บนพื้นด้วยสายตาเป็นห่วง
ถึงแม้หน้าตานางจะบิดเบี้ยวเพราะความเจ็บปวด แต่ก็ดูออกว่านางมีรูปโฉม
งดงามน่าหลงใหลยิ่งนัก เป็นโฉมสะคราญที่ยากจะพบพานคนหนึ่งเลย
ทีเดียว

เมื่อใบหน้าหล่อเหลานั้นขยับเข้ามาใกล้อีก ฟุเว่ยจึงค่อยสะดุ้งตื่นจาก
ภวังค์

"ข้าปวดท้องเหลือเกิน ปวดจนทนไม่ไหวแล้ว..."

นางกุมท้องพลางร้องครวญคราง

"ปวดท้องหรือ โชคดีที่ข้านำยาติดตัวมาด้วย ตอนนี้จะช่วยทำให้เจ้า
ก่อน จากนั้นค่อยพาเจ้าไปหาหมอก็กี่แล้วกัน"

ชาร์เทระรีบปลดผ้ามใส่ของบนไหล่ลงมา หลังจากค้นหาอยู่สักพัก

ท่านหญิงม่อนรัก

ก็หยิบเอาขวดใส่ยาแก้ปวดท้องซึ่งเขานำติดตัวมาจากฝรั่งเศสออกมา

เขามียาด้วยหรือ ไหนเลยจะมีเรื่องบังเอิญเช่นนี้ ฟุ่เว่ยอดคิดในใจไม่ได้ และแล้วชายชาวตะวันตกคนนี้ก็ลงมือเลิกขายเสื้อตัวนอกของนาง ตามด้วยเสื้อตัวใน และแม้กระทั่งเอี๊ยมตัวน้อยก็กำลังจะถูกเขาถลกขึ้น

นางสูดลมหายใจหนาวเหน็บ ไฟโทสะลุกโชน นางมันใจแล้วว่าเขาจะต้องเป็นชาวตะวันตกที่ข่มเหงรังแกสาวชาวบ้านคนนั้นแน่!

"เจ้าโจรระคะชั่วร้าย!" นางตวาดเสียงดัง

"อะไรนะ"

ชาร์เทรอะยังไม่ทันได้ตั้งตัว ร่างของเขาก็ถูกนางสกัดจุดเอาไว้หลายแห่ง อยู่ดี ๆ ก็กระดิกกระเดี้ยเนื้อตัวไม่ได้แม้แต่ปลายนิ้ว

และที่ทำให้เขาแตกตื่นยิ่งไปกว่านั้นก็คือสาวชาวจีนที่นอนหน้าซีกหน้าเขี้ยวบิดตัวไปมาด้วยความเจ็บปวดเมื่อสักครู่ ขณะนี้กลับกระโดดพรวดขึ้นมาจากพื้นราวกับไร้เร่รราว ทั้งยังถลึงตาจ้องมองเขาอย่างเดือดดาล

"จริงที่ว่าคนเราไม่อาจดูจากรูปร่างภายนอก! คิดไม่ถึงว่าชายที่โดดเด่นสะดุคตาเช่นเจ้าจะชอบข่มเหงรังแกสตรี!"

"เจ้ากำลังพูดเรื่องอะไร แล้วนั่นเจ้าคิดจะทำอะไร"

เขาเห็นนางล้วงเอาเชือกขดหนึ่งออกมาจากใต้โต๊ะ แล้วเริ่มลงมือมัดมือมัดเท้าเขา

น่าโมโหนัก! มิน่าเล่าพ่อบ้านถึงไม่ยอมปล่อยให้เขาออกมาข้างนอกเพียงคนเดียว ทั้งยังพรั่าเตือนว่าถึงแม้จะเป็นสถานที่สำคัญเช่นเมืองหลวง แต่ก็มีโจรผู้ร้ายและนักต้มตุ๋นอยู่ชุกชุม เห็นได้ชัดว่าคราวนี้เขาเจอเอานักต้มตุ๋นที่เป็นสตรีเข้าเสียแล้ว!